

РЕШЕНИЕ

№ 1279

гр. Пловдив, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300501765 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

С Решение № 568/09.02.2023 г. постановено по гр.д.№ 17852 по описа за 2021 г. на Районен съд - Пловдив, V бр.с. се:

ПРЕКРАТЯВА гражданския брак между А. М. Ш., с ЕГН: *****, и П. М. Ш., с ЕГН: ***, сключен на *** г. в с.***, общ.***, обл.***, съгласно дубликат на Удостоверение за сключен, издаден на *** г. в гр.***, общ.***, обл.***, въз основа на акт за сключен граждански брак № *** от *** г., съставен в с.***, общ.***, обл.***, като дълбоко и непоправимо разстроен.

ВИНА за настъпилото разстройство на брака има съпругът П. М. Ш., с ЕГН: ***.

ПРЕДОСТАВЯ ползването на семейното жилище, находящо се в гр.***, район ***, ***, на съпругата А. М. Ш., с ЕГН: *****,

ПОСТАНОВЯВА след прекратяване на брака съпругата да носи предбрачната си фамилия - А..

ОСЪЖДА П. М. Ш., с ЕГН: ***, да заплати на А. М. Ш., с ЕГН: *****, сумата от 675,00 лв., от които 25,00 лв. за държавна такса и 650,00 лв. възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА П. М. Ш., с ЕГН: *** , да заплати по сметка на Районен съд – Пловдив сумата от 60,00 лв., представляваща окончателна държавна такса по настоящото

производство.

Недоволен е останал съпругът П. М. Ш., ЕГН: ***, който чрез адвокат Я. Т. - процесуален представител по предоставена правна помощ, е подал въззивна жалба против първоинстанционното решение в частта му, в която е прието, че вина за настъпилото разстройство на брака има жалбоподателя, както и в частта му, с която е предоставено ползването на семейното жилище, находящо се в гр.***, район ***, ***, на съпругата А. М. Ш., както и са му възложени разноските по делото.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваните части на решението. Оспорва се извода на районния съд, че единствено П. М. Ш. носи вина за разстройството на брака с кредитиране на показанията на ищцовите свидетели Г. П. Ш. и М.Р.Г., които се твърди, че са непоследователни и лишени от конкретика. Намират се за необсъдени показанията на свидетелите на ответника Г. Д. Ш. и на К.П.М., въз основа на които се твърди, че се доказва вината на ищцата. Излагат се доводи, че от доказателствата по делото не може да се направи категоричен извод, че бракът е разстроен единствено по вина на ответника. Поддържа се, че вина за разстройството на брака следва да носят и двете страни. Възражава се, че неправилно е предоставено ползването на семейното жилище на ищцата и се твърди, че същата е разполагала със значителни средства, с които да задоволи жилищните си нужди, както и че са пренебрегнати жилищните нужди на ответника. Сочи, че единствено въз основа усилията на ответника, семейството е било настанено да живее в общинското жилище. След приключване на съдебното дирене в първата инстанция ищцата е напуснала семейното жилище и не го ползвала. Искането към въззивния съд е да отмени решението в обжалваните части и да се постанови друго решение, с което да се признае, че вината за разстройството на брака имат и двете страни, предоставяне на ползването на семейното жилище на ответника, както и всяка от страните да понесе направените от нея разноски в първата инстанция.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна А. М. Ш., ЕГН: *****, чрез адвокат Р. Г. - процесуален представител по предоставена правна помощ, с който оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че решението е валидно, допустимо, правилно, постановено при липса на процесуални нарушения и правилно прилагане на материалния закон. Взема становище по всяко от оплакванията в жалбата, които сочи като несъстоятелни. Поддържа, че ищцата няма друго жилище, а ответникът живее при майка си в голяма къща, поради което е задоволена жилищната му нужда с позоваване на показанията на майка му. Оспорва да е налице промяна на фактическите обстоятелства, като основание за преразглеждане на въпроса за семейното жилище. Моли за потвърждаване на решението.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна с правен интерес от обжалване и е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части, поради което следва да се пристъпи към проверка на правилността й съобразно

оплакванията в жалбата и при служебна преценка за това дали не са допуснати нарушения на императивни материалноправни норми и/или съществени процесуални нарушения, които въззивният съд да трябва да поправи.

Районният съд е бил сезиран с обективно съединени иски с правно основание чл. 49, ал. 1 във връзка с ал. 3 и чл. 56, ал.1 от СК, предявени от А. М. Ш. против П. М. Ш. за прекратяване на сключения между тях граждански брак поради дълбоко и непоправимо разстройство по вина на съпруга П. М. Ш. и предоставяне на ползването на семейното жилище в гр.***, район ***, ***, на съпругата А. М. Ш..

С отговора на исковата молба съпругът П. М. Ш. е оспорил твърденията в исковата молба. Заявил е, че искът за прекратяване на брака е основателен, но по вина на ищцата. Отправил е искане за прекратяване на брака по вина на А. М. Ш. на осн.чл.49, ал.3 СК, както и на осн.чл.56, ал.5 във вр. с ал.1 СК да му се предостави ползването на семейното жилище.

От фактическа страна по делото няма спор, че страните са имали фактическо съжителство от ***г., както и са сключили граждански брак на *** г. Страните имат две деца Г. П. Ш., с ЕГН: *****, и Ш. П. Ш., с ЕГН: *****, които са навършили пълнолетие. Не е налице спор, че семейното жилище на страните е в гр.***, район ***, ***, което ползват по силата на Заповед за настаняване № *** г. и Заповед за настаняване № *** от *** г., двете на Кмета на район „****“, Община ***.

По делото е представено Решение № 722 от 07.03.2022 г. по гр.д. № 17272/2021 г. на РС-Пловдив, влязло в сила след потвърждаването му с Решение № 616 от 11.05.2022 г. по в.гр.д. № 962/2022 г. на ОС-Пловдив. От представените съдебни актове се установява, че А. М. Ш. е сезирала съда с молба за защита от домашно насилие, упражнено по отношение на нея от съпруга ѝ П. М. Ш. на *** г. в семейното жилище. Изяснява се, че актът на домашно насилие е бил осъществен след като съпругът ѝ бил подрастен и ударен на празненство по повод раждане на дете на съсед. Актът на домашно насилие бил извършен в семейното жилище на процесната дата, след като семейството се прибрали, като ответникът псувал и посягал на молителката като я е ударил, навиквал я и я заплашвал да изчезне от жилището. Молителката била изгонена от жилището без възможност да вземе личните си вещи, с нея бил пълнолетния син на страните и бебето Ф.М.М., на което страните били приемно семейство. Предвид така установения акт на домашно насилие на съпруга П. М. Ш. са наложени следните мерки за защита от домашно насилие по чл.5, ал.1, т.1, 2 и 3 от ЗЗДН, а именно : задължен е да се въздържа от извършването на домашно насилие спрямо съпругата си, отстранен е от семейното жилище за 6 месеца, забранено му е да приближава съпругата си, дома ѝ, местоработата ѝ и местата ѝ за социални контакти и отдиш на разстояние по-малко от 100 метра, като съответно му е наложена и глоба в размер на 200,00 лева.

Представени са договори за предоставянето на социална услуга на съпругата А. М. Ш. с настаняването ѝ в Център за временно настаняване – *** за периода от *** г. до *** г., както и от *** г. до *** г. Видно от епикриза от УМБАЛ „***“ ЕАД и амбулаторен лист от *** г. ищцата страна от ***. От удостоверение по ч.гр.д. № 5494/2012 г. от *** г. по описа на РС-Пловдив, XI гр.с., от което се установява, че А. М. Ш. се е отказала от наследството на родителите си. Според удостоверение от *** г. от Дирекция „Социално подпомагане“ – ***, на съпругата са изплащани месечни помощи от 490 лева за отглеждането на дете от професионално семейство за периода от *** г. до *** г. Съгласно справки от ТД на НАП *** рег.№ *** г. и рег.№ *** г. страните не се осигуряват по трудово правоотношение. Според справка от *** г. от Дирекция „Бюро по труда“ гр.***, П. М. Ш. е регистриран като безработен от *** г. Същият не е търсил активно работа, регистрирал се е и е поддържа регистрация /повече от 1 година/ за получаване на социални помощи. Представени са доказателства за заплащане на задължения за електрическа енергия и вода за жилището в гр.***, ***.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на водените от страните свидетели.

Въз основа на установения от фактическа страна правен спор, ПРС е постановил решение, с което е прекратил брака между страните като непоправимо и дълбоко разстроен по вина на съпруга П. М. Ш., предоставил е ползването на семейното жилище на съпругата А. М. Ш., както и постановил след прекратяване на брака съпругата да носи предбрачната си фамилия - А.

Въззивното производство е образувано по подадена жалба на съпруга срещу решението в частта, в която е прието, че единствено той има вина за разстройството на брака и в частта, в която ползването на семейното жилище е предоставено на съпругата. Ето защо, въззивният съд следва да разгледа по същество правилността на постановеното първоинстанционно решение само в обжалваните части и да се ограничи от обсъждане на другите предявени иски, тъй като решението в тази част не е обжалвано и е влязло в законна сила по аргумент на чл. 325 от ГПК.

Относно вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака: С въззивната жалба се оспорва прекратяването на брака единствено по вина на съпруга П. М. Ш. и се иска да се приеме, че вина за разстройството на брака имат и двете страни. Няма оплаквания против правните и фактически изводи на районния съд за вината на П. М. Ш., а се твърди, че вина за разстройството на брака има и съпругата А. М. Ш.. Предвид изложеното и доколкото на осн.чл.269, ал.2 ГПК въззивният съд е ограничен от оплакванията в жалбата, съдът следва да се произнесе единствено по въпроса за вината на съпругата А. М. Ш., доколкото не се оспорва възприетото от районния съд противоположно поведение на съпруга П. М. Ш..

Вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака следва да

бъде определена на базата на твърдените и доказани по делото противобрачни прояви, на които съпругът се позовават като основания за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Извън това остават неизтъкнатите брачни нарушения, които не са били заявени като основание за разстройството на брака.

Твърдяното от П. М. Ш. противобрачно поведение на А. М. Ш. е за извънбрачна връзка на същата след случилото се на *** г. Съпругът твърди, че на *** г. е получил обаждане от майка си, която му е казала за разговор между нея и съпругата му, проведен по „месинджър“ от телефона на съпруга на дъщеря им Г., на който разговор присъствали сестрата и зетя на ответника. При този разговор съпругата заявила на майка му, цитирайки „Няма да ми се сърдиш, но ще *** на сина ти“, тъй като му е била ядосана, казала на майка му, че не го иска повече и същата вечер има намерение да му ***. А. споделила изрично, че не я е бил, не я е обиждал, не бил я нагрубявал или заплашвал, а единствено, че ѝ е писнало от него. В тази насока се позовава и на случка на ***г., на която дата леля му А. посетила дома на дъщеря му Г., за да потърси съпругата му във връзка с техните отношения. Съпругът твърди, че тогава леля му е заварила дъщеря му Г., зет му, сина му Ш. и на зет му майката. Майката на зет му казала на леля му, че на ***г., жена му А. се била появила в дома на дъщеря им Г., в компанията на непознат за семейството мъж, като поискала да остане, заедно с този мъж, да пренощуват в жилището на дъщеря му, но майката на зет му категорично не позволила това да се случи. Тогава А. ѝ била заявила, че щом не могат да останат, ще отидат да пренощуват в хотел, като същевременно съпругата му се похвалила пред всички намиращи се в момента там, че това бил новият ѝ мъж, че той бил от гр. *** и че била много доволна от начина, по който този мъж се грижел за нея - че я гледал и я хранел отлично. Крайно изумена леля му попитала майката на зет му дали това е вярно, като майката на зет ми се заклела в четирите си деца и целунала хляба, който бил на масата - ритуал сред тях, ***. Същото потвърдил пред леля му и зет му.

За доказване на горните си твърдения си съпругът е ангажирал гласни доказателства чрез разпита на водените от него свидетели. В показанията си свидетелят К.П.М. сочи, че през м.*** г. е бил на гости на майката на П.. Присъствал на разговор по месинджър между съпругата на П. и майката му, на който съпругата казала, че повече няма да живее със сина ѝ, че го напуска, изказала намерение да ***на сина ѝ. Това било след случка същата вечер, когато съпругът отишъл на тържество на съседите, бил ударен там, прибрал се и заспал, след като се събудил поискал да бъде върната порция, която жена му е получил. Тя отишла да върни порцията и повече не се върнала вкъщи. Казала, че не я бил ударил, обидил, нито са се скарали.

Свидетелят Д.К.М. сочи, че познава страните от когато живели на ул.***, не бил свидетел на кавги и конфликти. Били познати, но не бил ходил у тях на новия адрес.

Според показанията на свидетелката Г. Д. Ш., майка на съпруга П. М. Ш., на ***

г. в 18.00 ч. съпругата ѝ звъннала по телефона на месинджър. Казала, че повече няма да живее със сина ѝ и от утре отива при друг мъж. Свидетелката се опитала да я успокои. Сочил за случилото се между съпрузите на *** г., когато съпругът бил ударен на банкет от съседа си. Прибрали се и той легнал да спи, след един час станал и видял порцията от банкета. Съпругът казал на жена си да върне порцията, тя отишла и повече не се върнала. На разговора по месинджър присъствали дъщеря ѝ и К.. След като свидетелката си отишла на село, комшиите разправяли като една седмица съпругата шетала и мила прозорци. Казали, че се е оженила. Комшиите разправяли като този мъж е докарал една булка от ***, че ще се жени. Оженила се в с.***.

По почин на съпругата също са ангажирани гласни доказателства. В показанията си Г. П. Ш., дъщеря на страните, сочи за упражняван от баща по отношение на майка ѝ тормоз, включително на *** г. след което майка ѝ е била настанена да живее във временен дом за настаняване. Заявява, че майка ѝ няма къде другаде да отиде. Категорична е, че майка ѝ няма любовник, че е много болна, има ***. Излага обстоятелства относно съвместния живот между страните през годините, че същите са били приемно семейство за отглеждане на дете, банковата сметка е била на името на майка ѝ, баща ѝ теглил парите, заедно ходили до банката. Сочил за случилото се между родителите ѝ на *** г. баща ѝ бил пиан, изгонил майка ѝ от жилището, същата отишла у комшиите. Сочил, че, бебето останало в жилището, свидетелката отишла да го вземе, защото плачело. По делото е допуснат повторен разпит на свидетелката Г. П. Ш. / посочена впоследствие като Г. П. Г./, в която сочи, че през ***месец ***г. вечерта е осъществила връзка с баба си. Звъннала на баба си от своя телефон. Започнала да разказва какво е станало с баща ѝ, че е бил много пиан и е изгонил майка ѝ. Свидетелката отишла и прибрала майка си при тях. Бебето останало в къщата. После взели бебето. На разговора през октомври месец *** г. чула гласа на леля си, но видяла само баба си на екрана.

От показанията на свидетелката М.Р.Г., става ясно, че дъщерята на страните е нейна снаха. Посочва, че съпругата А. има нужда от грижи, тъй като е с ***, има нужда от месо, идвала у тях събота и неделя. Снаха ѝ и давала пари на майка си. Свидетелката и тя ѝ давала когато има. Заявява, че А. не е идвала с друг мъж в нейното жилище, нито преди, нито след като са се разделили съпрузите. Когато А. през *** г. излязла от нейната къща, тя отишла у свидетелката. След това направили документите, за да останат майката и детето в център на улица „***“. Всяка събота и неделя А. идвала у тях.

Настоящият съдебен състав намира, че от доказателствената съвкупност не се установява по несъмнен и категоричен начин, при условията на пълно и главно доказване, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има съпругата А. М. Ш.. Неоснователно е позоваването от въззивника на показанията на водените от

него свидетели. В случая единствено в показания си Г. Д. Ш., майка на съпруга, сочи, че А. Ш. е имала извънбрачна връзка с мъж от с.***, но въз основа на казано от нейни комшии. Тези показания не се основават на лични възприятия, същите са опосредени и изхождат от неустановени по делото лица, поради което не могат да бъдат възприети за достоверни. Обстоятелството, за което сочат в показанията си св.Г. Д. Ш. и св.К.П.М., че съпругата е казала в проведен разговор по месинджър с майката на съпруга, че ще напусне съпруга си и ще има *** с друг мъж, не води до извод, че това фактически се е случило, доколкото по делото няма обективни данни за извънбрачна връзка на съпругата. Същевременно достоверността на тези свидетелски показания се разколебава от показанията на дъщерята на страните Г. П. Ш., която сочи, че тя е осъществила разговора по месинджър с баба си в присъствието на ляла си, като е разказала, че баща ѝ е бил пиан и е изгонил майка си, доколкото тези ѝ показания кореспондират с безспорно установения факт за осъществения акт на домашно насилие от съпруга спрямо съпругата на ***г. По делото безспорно се опровергава и твърдението, че съпругата А. Ш. е ходила с друг мъж в дома на дъщеря си Г. П. Ш. и това е било разказано от майката на съпруга на дъщерята на лелята на П. Ш.. Противно на твърдяното, свидетелката М.Р.Г., категорично е заявила, че А. не е идвала с друг мъж в нейното жилище, нито преди, нито след като са се разделили съпрузите. Според показанията на св.Г., именно тя е подслонила съпругата през *** г. когато е излязла от къщата си, тоест след акта на домашно насилие, след което същата е била временно настанена. Показанията на горните ищцови свидетели съдът намира за преки и непосредствени, лични и последователни, поради което следва да бъдат кредитирани и неоснователно се оспорват във въззивната жалба.

В аспекта на изложеното въззивният съд намира, че по делото не се доказва твърдяното противобратно поведение на съпругата, а така и нейната вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака.

Относно семейното жилище: Семейното жилище на страните е в гр.***, район ***, общинска собственост, което ползват по силата на Заповед за настаняване № *** г. и Заповед за настаняване № *** от *** г., двете на Кмета на район „***“, Община *** за срок, не по-дълъг от 10 години.

В производството и двете страните претендират предоставяне на ползването на семейното жилище. Съгласно чл. 56, ал. 5 СК когато от брака няма непълнолетни деца, за предоставяне на ползването на семейното жилище са от значение вината, здравословното състояние и други обстоятелства. По делото се установи, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има единствено съпругът П. Ш.. По отношение на здравословното състояние на съпрузите доказателства за влошено здравословно състояние са събрани за съпругата. Установява се от представените медицински документи, че А. Ш. е със заболяване ***. Кореспондиращи с последното

са показанията на св. Г. П. Ш. и св. М.Р. Г., според които А. Ш. е с влошено здравословно състояние, има нужда от грижи и подслон. Същевременно по делото се установява, че П. Ш. е бил отстранен от семейното жилище в резултат на проведеното производство по ЗЗДН. По отношение на трудовата заетост и доходи на страните се установява, че същите са реализирали доходи като приемно семейство, която дейност е преустановена след акта на домашно насилие на ***г. По делото не се установява възможността на съпругата да реализира по - високи доходи от съпруга, доколкото тя е с влошено здравословно състояние. Същевременно по делото не се твърди и не се установява съпругът да има заболявания, той е в работоспособна възраст, предвид което би могъл да си осигури доходи за задоволяване на жилищните си нужди. Твърдяното обстоятелство в жалбата, че семейството е било настанено в жилището благодарение на съпруга е ирелевантно, доколкото критериите за предоставяне ползването на семейното жилище на единия от съпрузите са регламентирани в разпоредбата на чл.56, ал.5 СК, на които се установи, че отговаря съпругата.

Предвид така събраните доказателства съдът намира, че семейното жилище, което не може да се ползва съвместно от съпрузите предвид конфликтните им отношения, следва да се предостави за ползване на съпругата А. М. Ш.. Като е достигнал до същия извод районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение в обжалваните части, поради което същото следва да бъде потвърдено. Въззивната жалба е неоснователна и като такава ще се остави без уважение.

По разноските: При този изход на делото разноските се следват на въззиваемата, която не представя доказателства за направата на такива, поради което няма да бъдат присъдени разноски с решението.

Мотивиран от горното, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 568/09.02.2023 г. постановено по гр.д.№ 17852 по описа за 2021 г. на Районен съд - Пловдив, V бр.с. в обжалваните части.

В необжалваните части решението на районния съд е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____